

Χαρακτηριστικά δείγματα Τέχνης και Πολιτισμού από τα 46α Δημήτρια

Πολιτισμός / Εκδηλώσεις

Βασίλειος Χάδος, Συντονιστής Περιεχομένου Ενότητας Πολιτισμού - Πεμπτουσία

Τα περσινά 46 Δημήτρια κέρδισαν τις εντυπώσεις και ικανοποίησαν τις προσδοκίες και το ενδιαφέρον ακόμα και των περισσότερο απαιτητικών. Θωρήθηκαν δηλαδή από τα πιο επιτυχημένα Δημήτρια. Τελώντας εν αναμονή των 47^{ων} Δημητρίων και εν όψει της οικονομικής κρίσης η οποία επηρεάζει κάθε πολιτιστική

δραστηριότητα, θα επιχειρήσουμε μια αναδρομή στα δημοφιλέστερα και πιο αναδεδειγμένα έργα από διάφορους πολιτισμικούς κύκλους. Ο απόηχος που άφησαν είναι ακόμα ζωντανός και θα άξιζε να ανατρέξουμε στην μοναδική εμπειρία που μας προσέφεραν.

ΜΟΥΣΙΚΗ

ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΝΕΩΝ

Η Ελληνοτουρκική Ορχήστρα Νέων αποτελεί μαζί με την Ισραηλινο- παλαιστινιακή ορχήστρα Divan μία από τις δύο σημαντικότερες ορχήστρες νέων της ευρύτερης περιοχής ανατολικά της Ελλάδας, οι οποίες, μέσω της μουσικής, επιδιώκουν την ενδυνάμωση των σχέσεων μεταξύ χωρών που αντιμετωπίζουν μακροχρόνιες πολιτικές διενέξεις. Όπως λέει ο αρχιμουσικός Isin Metin, «η δημιουργία της

ορχήστρας έρχεται να επισημάνει την ανάγκη και τα οφέλη της διαπολιτισμικής αλλαγής που προκύπτουν μέσα από μια μουσική συνεργασία».

Το Πανεπιστήμιο του Bilkent στην Άγκυρα, που διαθέτει ένα σημαντικό μουσικό τμήμα υπό τη διεύθυνση του Isin Metin, έδειξε εξαρχής ενδιαφέρον για τη δημιουργία της ορχήστρας, ενώ στην Αθήνα διενεργήθηκαν ακροάσεις ώστε να επιλεγούν οι νέοι μουσικοί, υπό την επίβλεψη του μαέστρου Αναστάσιου Συμεωνίδη. Από τις πρώτες συναυλίες στην Άγκυρα, την Κωνσταντινούπολη, την Αθήνα και την Πάτρα, η Ελληνοτουρκική Ορχήστρα Νέων γνώρισε μεγάλη επιτυχία και στις δύο χώρες. Επιπλέον, η ορχήστρα έθεσε τις βάσεις για τη δημιουργία ισχυρών φιλικών δεσμών μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων μουσικών.

Οι μουσικοί της ορχήστρας δεν είναι μόνιμοι αλλά αλλάζουν σε ετήσια βάση, γεγονός που επιτρέπει στο μουσικό αυτό σύνολο να διατηρεί το φρέσκο, νεανικό του χαρακτήρα και ένα ευέλικτο, πολυδιάστατο ρεπερτόριο.

Fazli Orhun Orhon: Γεννημένος στην Άγκυρα το 1977, ο Fazli Orhun Orhon σπούδασε σύνθεση στη Σχολή Μουσικής και Παραστατικών Τεχνών του Πανεπιστημίου του Bilkent. Από το 2006 διδάσκει στην ίδια σχολή, ενώ το 2007 έγινε βοηθός μαέστρου της Συμφωνικής Ορχήστρας Νέων του Bilkent. Ως συνθέτης έχει διακριθεί επανειλημμένως στη χώρα του, ενώ έχει ηχογραφήσει και διευθύνει για πρώτη φορά πολλά τουρκικά έργα μουσικής δωματίου. Έχει επίσης επαινεθεί για το ευρύ ρεπερτόριό του, που εκτείνεται από τη σύγχρονη μουσική δωματίου έως τη συμφωνική μουσική. Σήμερα, εκτός από το διδακτικό του έργο, είναι επίσης γενικός μουσικός διευθυντής της Φιλαρμονικής Ορχήστρας της Άγκυρας.

Πρόγραμμα

Felix Mendelssohn: Hebrides Overture, Op. 26

Wolfgang Amadeus Mozart: Κοντσέρτο για φλάουτο και ορχήστρα, Αρ. 2 σε Ρε μείζονα, Κ. 314

Ferit Tüzün: Inspirations

Ludwig van Beethoven: Συμφωνία Αρ. 1 σε Ντο μείζονα, έργο 21

Μουσική διεύθυνση: Fazli Orhun Orhon

Φλάουτο: Roy Amotz

ΘΕΑΤΡΟ

Ο Πελεκάνος του Όγκουστ Στρίντμπεργκ

Σκηνοθεσία: Σύλβια Λιούλιου

«Και τι ξέρεις εσύ για τη δική μου παιδική ηλικία; Διανοεΐσαι σε τι παλιόσπιτο μεγάλωσα, τι αθλιότητες έμαθα εκεί; Είναι κληρονομιά άνωθεν, από ποιον; Από τους πρωτόπλαστους, έτσι λένε τα παιδικά βιβλία, κι έτσι πρέπει να είναι... Μην κατηγορείς εμένα λοιπόν, κι εγώ δεν θα κατηγορήσω τους γονείς μου, που θα μπορούσαν να κατηγορήσουν τους δικούς τους, και πάει λέγοντας! Εξάλλου σε όλες τις οικογένειες τα ίδια συμβαίνουν, μόνο που απέξω δεν τα βλέπουμε».

Όγκουστ Στρίντμπεργκ

Ο Πελεκάνος Ο Πελεκάνος γράφτηκε στα 1907. Πρόκειται για το Opus 4 από τα Έργα Δωματίου που ο έγραψε ο Στρίντμπεργκ όταν βρέθηκε στα πρόθυρα της τρέλας έπειτα από το τρίτο οδυνηρό του διαζύγιο. Στο έργο αυτό ο σκανδιναβός συγγραφέας κωδικοποιεί αυτοβιογραφικά μυστικά και επαναφέρει θέματα που απασχόλησαν την τρίτη κυρίως περίοδο της δραματουργίας του: τον θάνατο, τον έρωτα, τη σεξουαλικότητα, τη ζοφερότητα και τη βιαιότητα των οικογενειακών σχέσεων.

Μετά τον θάνατο του πατέρα, μέσα σε ένα διαμέρισμα πολυκατοικίας, σε μια στιγμή αποκάλυψης, οι χαρακτήρες (μάννα, κόρη, γιος, γαμπρός, υπηρέτρια) βρίσκονται αντιμέτωποι με την αλήθεια για τον εαυτό τους και τους άλλους. Αμαρτίες, εγκλήματα, μυστικά και ψέματα έρχονται στην επιφάνεια για να αφήσουν τα πρόσωπα γυμνά κι απελπισμένα.

Άξονα της παράστασης αποτελεί η προσωπικότητα του συγγραφέα, όπως αυτή διαφαίνεται μέσα από το ίδιο το έργο αλλά και την αλληλογραφία του.

Δύο άνδρες ηθοποιοί ερευνούν θεατρικά τις ισορροπίες των οικογενειακών σχέσεων ενώ παράλληλα παίζουν με τις υποκριτικές ισορροπίες. Μακριά από τις δεσμεύσεις και τις επιταγές του φύλου εναλλάσσονται σε όλους τους ρόλους, καθώς βυθίζονται στον πυρήνα των σχέσεων και εφευρίσκουν αναπαραστατικούς τρόπους προκειμένου να αποκαλύψουν τα κωδικοποιημένα μυστικά του κειμένου και τις προθέσεις των ηρώων.

Πρόκειται για μια gender blind παράσταση που βάζει στο κέντρο τη συγκρουσιακή φύση (ή αλλιώς το γιατί και το πάντα) των ανθρωπίνων σχέσεων, καθώς επιχειρεί να φωτίσει τις σκέψεις, τις μνήμες και τις εξάρσεις των προσώπων του έργου αλλά και του ίδιου του συγγραφέα.

Την ευθύγραμμη, προδιαγεγραμμένη πορεία - μέσα από την κόλαση του οικογενειακού βίου - προς την πτώση (την ενηλικίωση ή την διαπαντός απώλεια της αθωότητας) και την ελπίδα πως «κάτι καλύτερο έρχεται μετά» αποτυπώνει η λιτή φόρμα της παράστασης, στοχεύοντας στη διέγερση των σκέψεων και των αισθήσεων.

«Μια παράσταση, που ενώ φλερτάριζε με το «αναλόγιο» - δυο άντρες ηθοποιοί (ο Λαέρτης Βασιλείου που ποτέ δεν τον είδα εσωτερικότερο κι ο Μιλτιάδης Φιορέντζης) σχεδόν ακίνητοι, σ' ένα χώρο σχεδόν γυμνό, ν' αναλαμβάνουν εναλλάξ και τους τέσσερις ρόλους του έργου, αντρικούς και γυναικείους - απέσταξε, μέσα σ' ένα συγκλονιστικά υποβλητικό ηχητικό-φωτιστικό-βιντεϊκό περιβάλλον, το ιδιότυπο αυτό μονόπρακτο του Όγκουστ Στρίντμπεργκ. Η παράσταση αυτή (...) πρέπει να ξαναπαιχτεί!»

Γιώργος Δ.Κ. Σαρηγιάννης, Τα Νέα

«Αυτό που αρέσει στην παράσταση του Πελεκάνου δεν βρίσκεται στο πολύ, αλλά στο λίγο: αντίθετα από την τακτική των περισσότερων νέων δοκιμών να κατακτήσουν το όλον πριν από τα μέρη του, η πρόταση της Σύλβιας Λιούλιου στο κείμενο του Στρίντμπεργκ παρουσιάζει το πρώτο βήμα μιας πορείας, τη μεταγραφή της αρχικής παρτιτούρας για δύο αντρικές φωνές... Ναι, είναι μια

ερευνητική πρόταση στο 'ερευνητικό' είδος του μοντερνισμού»
Γρηγόρης Ιωαννίδης, *Ελευθεροτυπία*

ΧΟΡΟΣ

BARAK MARSHALL (Ισραήλ)

Monger, μια παραγωγή του "Suzanne Dellal Centre"

Το Monger, μια παράσταση σωματικού θεάτρου για δέκα χορευτές, αφηγείται την ιστορία μιας ομάδας υπηρετών που υφίστανται τη βάνουση και σαδιστική συμπεριφορά της Κυρίας του σπιτιού. Η λέξη monger στην αγγλική γλώσσα έχει διαφορετικές ερμηνείες που περιστρέφονται όλες γύρω από την έννοια της «πώλησης». Το ρήμα «monger» μπορεί να σημαίνει «πουλώ», αλλά και «πουλώ τον εαυτό μου»... Η παράσταση εξετάζει τις δυναμικές των σχέσεων εξουσίας και ιεραρχίας, εμβαθύνοντας στη σύγκρουση ανάμεσα στην ατομική αξιοπρέπεια και τους αναγκαίους(;) για την επιβίωση συμβιβασμούς. Η αφηγηματική δομή της βασίζεται σε διαφορετικές πηγές, όπως στη ζωή και το έργο του Πολωνού συγγραφέα Bruno Shultz, στις Δούλες του Jean Genet και στην ταινία του Robert Altman Gosford Park. Η αισθητική γλώσσα του Monger έχει έντονη θεατρικότητα, «δοκιμάζει» τα σώματα των χορευτών, είναι γοργή, αιχμηρή, δυναμική.

Barak Marshall

Αμερικανοϊσραηλινός και γιος της διάσημης χορεύτριας, χορογράφου και μουσικού Margalit Oved, ο Barak Marshall είναι μια από τις πιο σημαντικές μορφές του σύγχρονου ισραηλινού χορού. Ήδη με την πρώτη του χορογραφία Aunt Leah(1995) κέρδισε το πρώτο βραβείο στο διαγωνισμό «Shades of Dance» του κέντρου «Suzanne Dellal» και περιόδευσε σε διεθνή φεστιβάλ. Το 1998, με την παράσταση Emma Goldman's Wedding απέσπασε πλήθος διακρίσεων: βραβείο στο διαγωνισμό «Bagnolet» στο Παρίσι αλλά και τα βραβεία «Bonnie ByrdAward» για Νέα Χορογραφία και «ADAMI». Το 1999, ο Ohad Naharin, καλλιτεχνικός διευθυντής της «Batsheva Dance Company» τον κάλεσε να γίνει χορογράφος της ομάδας, όπου και παρέμεινε έως το 2001. Ο Barak Marshall σπούδασε Κοινωνική Θεωρία και Φιλοσοφία στο Χάρβαρντ. Επίσης, ασχολείται επαγγελματικά με μεγάλη επιτυχία και με το τραγούδι. Τα τελευταία χρόνια διδάσκει χορογραφία στο UCLA, στο Λος Άντζελες. Είναι υπεύθυνος για το πρόγραμμα «Bridge: Choreographic Dialogues», μια πρωτοβουλία-πρόταση του Miki Yerushalmi, υπεύθυνου του εγχειρήματος «Tel Aviv/Los Angeles Partnership». Οι τελευταίες δύο δημιουργίες του, το Monger (2008) και το Rooster (2009) ήταν παραγγελίες του «Suzanne Dellal Centre» και ταξιδεύουν με μεγάλη επιτυχία στις διεθνείς σκηνές.

Suzanne Dellal Centre

Το κέντρο χορού του Ισραήλ «Suzanne Dellal Centre» ιδρύθηκε το 1989 με στόχο να «στεγάζει» τους ισραηλινούς δημιουργούς του χορού. Μέσα σε 20 χρόνια — το 2010 βραβεύτηκε με το σημαντικό κρατικό βραβείο «Israel Prize» για τη συνολική του προσφορά — κατάφερε να συμβάλει αποφασιστικά στην εκρηκτική άνθιση της τέχνης του χορού στο Ισραήλ. Αυτή τη στιγμή στεγάζει την ομάδα χορού Batshava Dance Company, το Orna Porat Theatre για παιδιά και νέους και την Inbal Pinto DanceCompany..

Πηγές: www.thessaloniki.gr

<http://bit.ly/130nNn0>